

דברי משיח

ה'תשמ"ט

התוועדות ש"פ צו, פ' פרה, ח"י אדר שני

מכבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בלתי מוגה

יוצא לאור על ידי

„המכון להפצת תורתו של משיח“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ותשע לבריאה

ה' תהא שנת עצמות טובה

שנת השבעים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פתח דבר

לקראת ש"פ צו – הננו מוציאים לאור "הנחה" ויומן מהתוועדות ש"פ צו, פ' פרה, ח"י אדר שני תשמ"ט (לפני שלושים שנה) – תדפיס מיוחד מתוך "דברי משיח – ה'תשמ"ט". בתור הוספה, באו בסוף הקונטרס "פנינים" נבחרים מחלוקת הדולרים לצדקה ביום ראשון, י"ט אדר שני ה'תשמ"ט (הר"ד המלא יתפרסם אי"ה בכרך השייך לתקופה זו).

*

אודות המעלות שבסדרה זו, ואופן עריכת השיחות¹ והיומן² – ראה בארוכה ב"פתח דבר" ל"דברי משיח" ה'תשנ"ב חלק ראשון.

*

מבין שלל השיחות שנאמרו ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א במשך השנים תשי"ב-תשנ"ב (ולפני כן), ת"ל זכינו שרובן ככולן נשמרו על הכתב או בהקלטה. אולם, עדיין ישנן ריבוי שיחות שטרם ראו אור מעולם, ובוה בקשתנו שטוחה כלפי ציבור אנ"ש והתמימים: אנא, מי שבידיו הנחות ורשימות משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, וכן ר"ד בעת חלוקת השטרות לצדקה או "יחידות" וכיו"ב, ויומנים מ"בית חיינו" (ובמיוחד מהשנים תשמ"ז-תשמ"ט), שיואיל לשלח למערכת ע"מ שנוכל לזכות בהן את הרבים.

ויהי רצון שע"י הדפסת ולימוד "דברי משיח", נזכה תיכף ומיד ממש לגאולה האמיתית והשלימה, בהתגלותו המלאה והמושלמת של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. ויחזק השי"ת בריאותו ויתן לו אריכות ימים ושנים טובות ונעימות וחיים נצחיים, ויראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו, חסידיו ומכלל ישראל, וינהיג את כולנו מתוך בריאות, הרחבה ונחת, ובקרוב ממש יוליכנו קוממיות לארצנו הקדושה, ונלמד תורתו של משיח מפיו של משיח צדקנו, שילמד תורה את כל העולם כולו, ומלך ביפו תחזינה עינינו בהתגלות מלכותו לעין כל, תיכף ומי"ד ממ"ש ממש, והיתה לה' המלוכה, אמן כן יהי רצון.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד !

"המכון להפצת תורתו של משיח"

ימות המשיח,

יא אד"ש ה'תשע"ט (ה' תהא שנת עצמות טובה),
שנת השבעים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א,
ברוקלין, נ.י.

1) השיחה הנוכחית נערכה ע"י שילוב ב' הנחות (ה"תוכן קצר" שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים", וה"ר"ד" שי"ל ע"י מערכת "פאקס א' שיחה"), ונוספו בה פרטים מה"השלמות" לשיחה המוגהת שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים" ו"ועד הנחות בלה"ק". לשלימות הענינים המבוארים בשיחה, יש לעיין בשיחה המוגהת (סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 341 ואילך).

2) היומן נערך ע"פ מכתב א' התמימים מ"קבוצה" תשמ"ט (ותודתנו נתונה לו שמסרו לנו לפרסום) ויומניהם של ר' מ. שי' ארנשטיין ור' א.ש. שי' מאן. וכאן המקום לבקש שכל מי שברשותו יומנים מבית חיינו משנת תשמ"ט, שיואיל לשלח למערכת ע"מ לזכות את הרבים.

בס"ד. התוועדות ש"פ צו, פ' פרה, ח"י אדר שני ה'תשמ"ט

הנחה בלתי מוגה

— שיחה א' —

[אחרי שבירך כ"ק אדמו"ר שליט"א על היין ניגנו "אוהב ה' שערי ציון"].

א. ה"דבר בעתו"¹ והזמן גרמא הוא – שבת פרשת פרה. והוזכר לעיל (ביום פורים²) שיש אומרים שקריאת פרשה זו היא מן התורה³, כמו קריאת פרשת זכור שהיא מן התורה⁴.

ודובר אז (ביום הפורים) שאלה כללית בזה שקריאת פרשת זכור היא מן התורה (ועד"ז גם בנוגע לפרשת פרה):

מצות זכירת מעשה עמלק היא בכל עת ובכל שעה⁵ (לאו דוקא בשבת פרשת זכור), וכשאומרים פרשה זו באיזה יום בשנה – הרי מקיימים אז את המצות-עשה של זכירת עמלק⁶. וכן הוא בפועל – שיש נוהגין לומר פרשה זו בכל יום ב"שש זכירות"⁷ בהיותם בבית הכנסת, ויתירה מזו – קורין פרשה זו בתורה בצייבור ובברכה בכל שנה (על סדר הפרשיות) בפרשת כי תצא (ופרשת פרה – בפרשת חוקת). וא"כ – מהו החידוש בקיום מצות עשה של זכירת עמלק בשבת פרשת זכור, שחסר בקיום מצוה זו בקריאת פרשת תצא או באמירת הפרשה בכל יום?

כלומר: השאלה לא היתה – כפי שפלפלו בזה – מהי ההוספה (בכלל) בשבת פרשת זכור, כי ההוספה בשבת פרשת זכור מובן ופשוט, שאז תיקנו שחיבים לשמוע קריאת פרשת זכור בסמיכות לפורים⁸, כדי "לסמוך" ("עשי' לזכירה"⁹) מחיית עמלק למחיית המן¹⁰ (ולכן, באם מישוהו לא יקיים את זה בשבת פרשת זכור – יש בזה כל התוקף, ויוכיחו אותו ("מזוועט אים אָנשריייען" וכו'), משא"כ בשאר ימי השנה הרי זה מצד מנהג ישראל וכיו"ב;

אלא השאלה היתה: קביעת קריאת פרשת זכור ברבים בסמיכות לפורים – היא דבר צדדי לגמרי, ולא חלק ממצות עשה ד"זכור את אשר עשה לך עמלק"¹¹ (שהמצוה בזה היא

1) משלי טו, כג.
 2) אחרי תפילת מנחה.
 3) שו"ע או"ח סקמ"ו ס"ב. סו"ס תרפה.
 4) שו"ע שם (סתורפה) ס"ז. ועוד. וראה אנציקלופדי תלמודית ערך זכירת מעשה עמלק (כרך יב ע' ריט). וש"נ.
 5) ראה סהמ"צ להרמב"ם מ"ע קפט. רמב"ם הל' מלכים פ"ה ה"ה.
 6) ראה ספרי ס"פ תצא. מגילה יח, א. תו"כ ר"פ בחוקתי. מקומות שבהערה הקודמת.
 7) שו"ע אדה"ז ס"ס ס"ד (ממג"א שם סק"ב). סידור אדה"ז אחרי תפילת שחרית.
 8) מגילה כט, סע"א (במשנה). טוש"ע או"ח סתרפ"ה ס"ב.
 9) מגילה ל, א.
 10) פרש"י ד"ה ומפסיקין – מגילה כט, א.
 11) תצא כה, יז.

– זכירת מעשה עמלק, בלי שום חילוק באיזה זמן בשנה, ובאם הזכירה היא ע"י יחיד או רבים). אבל בנוגע לעצם קיום מצות זכירת עמלק – מה חסר בקיום המצוה ע"י אמירתה בכל ימות השנה שניתוסף דוקא בשבת פרשת זכור? ואפילו להדיעה¹² שחיובה היא פעם אחת בשנה – בודאי אינה שוללת אמירת פרשה זו בשאר ימי השנה, וכשאומרים אותה באיזה יום שיהי' הרי מקיימים המצוה ד"זכור".

ועפ"ז מתורצת השאלה של המפלפלים בזה, שרצו לומר שהחידוש דפרשת זכור הוא שקוראים פרשת זכור בספר תורה בציבור בברכה לפני' ולאחרי' (שע"ז ניתוסף בקיום מצות זכירת עמלק, כפי שמצינו שקיום מצוה ברבים מוסיף בהמצוה, ואפילו אם תמצי לומר (ודוחק) שהוספה זו (של קיום ברבים) היא מן התורה, ע"ד קדושה ותפילה בציבור משום "ונקדשתי בתוך בני ישראל"¹³, ואין עדה פחותה מעשרה כו'¹⁴) – כי אין זה הוספה בעצם המצוה מן התורה ד"זכור את אשר עשה לך עמלק", אלא דבר צדדי (כנ"ל), ולדעת רוב הפוסקים¹⁵ – גם הקריאה בספר תורה ברבים (דפרשת זכור) אינה מצוה מן התורה, ואפילו לדעת אלו שהיא מצוה מן התורה – אין זה חלק מעצם המצוה דזכירת עמלק, נוסף על העיקר – שקביעת הקריאה בשבת לפני פורים בודאי אינה מצוה מן התורה.

ולא עוד, אלא שקוראים פרשה זו בספר תורה ובציבור גם בפרשת כי תצא (כנ"ל) [וגם אמירת פרשה זו בכל יום ב"שש זכירות" היא לפעמים בציבור, כמנהג כו"כ].

ב. בענין פרשת פרה, המתחילה ב"זאת חוקת התורה גו"¹⁶ – "תורה" מלשון הוראה¹⁷, מובן שצריך ללמוד ממנה הוראה בעבודת ה' לכל אחד ואחת מישראל, בהתאם לדברי הרמב"ם הידועים¹⁸ שכל הלכות התורה ניתנו "לתקן הדעות וליישר כל המעשים" [ובפרט בשנה זו שהיא שנת הארבעים הקשור עם נשיא הדור, ו"הנשיא הוא הכל"¹⁹, שאז ניתן "לב לדעת ועיניים לראות ואזניים לשמוע"²⁰, כולל ללמוד הוראה מפרשת פרה בתיקון הדעות]:

את אפר הפרה היו מחלקים לשלושה חלקים: אחד ניתן בהר המשחה, אחד מתחלק לכל המשמרות, ואחד ניתן בחיל – למשמרת לדורות, שנאמר²¹ "והיתה לעדת בני ישראל למשמרת", וכן היו מצניעין מאפר כל פרה ששורפין בחיל, "ותשע פרות אדומות נעשו . . והעשירית יעשה המלך המשיח"²².

ירה. גו"א ר"פ בראשית (בשם הרד"ק). וראה זח"ג נג, ב.

18) סוף הלי' תמורה.

19) פרש"י חוקת כא, כא.

20) תבוא כט, ג. ע"ז ה, ב.

21) חוקת יט, ט.

22) רמב"ם הל' פרה אדומה פ"ג ה"ד.

12) ראה לקו"ש ח"ט ע' 221. וש"נ.

13) אמור כב, לב.

14) ברכות כא, ב. וש"נ.

15) ראה חינוך מצוה תרג ותרה ובמנ"ח שם. רמב"ן

ס"פ תצא. וראה בהנסמן באנציקלופדי' שם (ע' רכ)

הערה 37.

16) חוקת יט, ב.

17) ראה רד"ק לתהלים יט, ת. ס' השרשים שלו ערך

ויש לומר, שבענין זה שחלק אחד הי' "למשמרת" מודגש ענין נפלא של אחדות ישראל (ולא רק אהבת ישראל), שטהרת יחיד מישראל היתה ע"י הזאת מים שיש בהם גם אפר פרה מכל הדורות שלפני זה (ועד שנעשה מציאות אחת ממש), היינו שטהרתו קשורה עם אחדות כל ישראל בכל הדורות.

והאחדות היא לא בנוגע לסתם ענין, אלא טהרה מטומאה הכי חמורה – היפך החיים [ואע"פ שמהפרה האדומה טיהרו גם את הכהן השורף את הפרה²³, שיכול להיות²⁴ גם טבול יום²⁵ (היינו – טומאה לא כל כך חמורה), מכל מקום, עיקר הטהרה של פרה אדומה הי' לטהר מטומאת מת], ועד שנתקשה משה: "במה תהא טהרתו"²⁶, ושלמה המלך אמר: "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני"²⁷.

ולהעיר גם מדברי המדרש "לא המת מטמא ולא פרה מטהרת ולא המים מטהרין, אלא אמר הקב"ה חוקה חקקתי גזירה גזרתי כו"²⁸, "גזירת הכתוב"²⁹, ובוזה נכלל גם הרמז ב"לתקן הדעות" – שהענין דטומאה וטהרה הוא בנוגע להתקשרות של יהודי עם הקב"ה ע"י קיום התורה ומצוות, "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום"³⁰. ולאידך גיסא – גם מי שמעמדו ומצבו הוא כדבעי, ניתוסף אצלו (ע"י עניני העבודה דפרה אדומה) בכל עניני יהדות וקדושה באופן נעלה יותר, עד להוספה ועילוי שבאין ערוך לגמרי.

ג. והטעם שבפרה אדומה צריך להיות "למשמרת" (אחדות ישראל) הוא, כי פרה אדומה הוא ענין כללי בכל התורה, כמ"ש "זאת חוקת התורה", כמבואר בלקו"ת (פרשת חוקת³¹) שבעבודת האדם בכללות תורה ומצוות יש ב' תנועות דאש ומים (ששניהם – בפרה אדומה, שריפת ואפר הפרה, ונתינת "מים חיים אל כלי"³²): רצוא ושוב, העלאה והמשכה, ובמצוות – מצוות עשה ומצוות ל"ת.

וגם בכללות עבודתו ב"בכל דרכיך דעהו"³³ ו"כל מעשיך . . לשם שמים"³⁴ – צריכות להיות ב' תנועות אלו דרצוא ושוב: עבודה בבחי' אש, כדאיתא בספרים³⁵ עה"פ³⁶ "אש תמיד תוקד על המזבח" שכל אחד מישראל צריך להיות בבחי' "אש תמיד", ובכללות

23 שם פ"ב ה"ד.

24 שם פ"א ה"ג י"ד.

25 כ"ה בהנחה. ואולי הכוונה להלכה (רמב"ם שם פ"ב ה"א; ד): "מפני שהיא כשרה בטבולי יום חשו שמא יבואו לזלזל בה . . הכהן השורף אותה מפרישין אותו . . מזיז עליו מי חטאת שמא נטמא למת והוא לא ידע". רעצ"צ. המו"ל.

26 תנחומא חוקת ו (בסופו). במדב"ר פ"ט, ד.

27 קהלת ז, כג. קה"ר עה"פ (בסופו).

28 תנחומא חוקת ח. במדב"ר פ"ט, ח.

29 רמב"ם סוף הל' מקוואות.

30 ואתחנן ד, ד.

31 נו, א ואילך.

32 חוקת שם, יז.

33 משלי ג, ו. רמב"ם הל' דעות ספ"ג. טושו"ע או"ח סרל"א. שו"ע אדה"ז או"ח סקנ"ו ס"ב.

34 אבות פ"ב מ"ב. רמב"ם וטושו"ע שם. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 646 בהערה ד"ה כל מעשיך לשם שמים.

35 ראה "היום יום" כ אדר שני.

36 פרשתנו (צו) ו, ה.

הרי זה עבודת הקרבנות (קרבת התמיד) – מלמטה למעלה, רצוא; ועבודה בכחי' מים שיורדים ממקום גבוה למקום נמוך³⁷ – מלמעלה למטה, שוב.

והעבודה צריכה להיות באופן של חיבור שניהם יחדיו (כמו עירוב האפר והמים במעשה פרה אדומה), שהרצוא מביא לידי שוב והשוב מביא לידי רצוא.

וע"ד מ"ש על ר' עקיבא "נכנס בשלום ויצא בשלום"³⁸, דלכאורה נכנסו כולם בשלום, ולמה מודגש אצלו מה "נכנס בשלום"? אלא³⁹ שכניסת ר' עקיבא לכתחילה היתה "בשלום", היינו באופן שאח"כ יצא בשלום (לא כבן זומא⁴⁰ שרק נכנס, ויצאה נשמתו בכלות הנפש).

ולאידך: לאחר ש"יצא בשלום" (שוב) יכול להיות "נכנס בשלום" מזמן לזמן מחדש (לאחר הקדמה והכנה כדרוש) כדי לטייל בפרדס, ויתירה מזו – כפסק דין אדמו"ר הזקן (בהלכות תלמוד תורה⁴¹) שחייב כל א' ללמוד את כל התורה כולה בפרד"ס, כולל פנימיות התורה (ולקיים כל מצוותי'; ורק מצוות המלך יוצאים ידי חובה ע"י עשיית המלך⁴², כי "הנשיא הוא הכל"⁴³).

וכיון שפרה אדומה היא "זאת חוקת התורה" – כללות כל התורה – לכן אפרה היא "למשמרת", שמורה על אחדות ישראל, שהוא יסוד בעבודת האדם בכל התורה. ולכן מקדימים עבודת כל יום עם אמירת "הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת⁴⁴ לרעך כמוך"⁴⁵, היינו לכל לראש "ואהבת לרעך" – אהבת ישראל, ועד שנעשה "כמוך" ממש – אחדות ישראל.

ד. ההוראה מכל האמור לעיל [ובפרט בעמדנו בפרשת פרה, ובמעמד רבים מישראל, במקום ש"מגדלין בו תורה"⁴⁶ תפילה⁴⁶ והחלטות טובות בעניני צדקה (או צדקה באופן המותר בשבת)]:

צריכה להיות התחזקות ב"קום ועשה"⁴⁷, קיום מצוות עשה (שוב), וזהירות בעניני לא תעשה (רצוא), ובכללות העבודה דהמשכה והעלאה, וחיבור שניהם יחדיו.

ובאופן ד"למשמרת", מתוך אחדות ישראל, שפועל בזה גם בנוגע לעוד בני ישראל, ועד לאלו שהם במצב של היפך הטהרה מצד החסרון בדביקות ב"ה' אלקיכם חיים".

(37) ראה תניא פ"ד (ח, ב).

(38) ירושלמי חגיגה פ"ב ה"א. חגיגה יד, סע"ב (כגירסת הע"י). וראה גם שם טו, סע"ב.

(39) ראה לקו"ש ח"ג ע' 1-990. סה"מ ויקרא ע' קעט. ובכ"מ.

(40) ראה ירושלמי שם.

(41) פ"א ה"ד.

(42) אגה"ק סכ"ט (קמת, ב).

(43) ראה רמב"ם ה' מלכים פ"ג ה"ו.

(44) קדושים יט, יח.

(45) סידור אדה"ז לפני "מה טובו". וראה לקו"ש

חכ"ה ע' 374. וש"נ.

(46) ל' חז"ל – מגילה כז, א.

(47) ע"פ ל' חז"ל – מכות יז, א (במשנה). חולין קמא,

א (במשנה). ובכ"מ.

ובפרט בכואנו מפורים, שאז "קיימו וקיבלו היהודים"⁴⁸ "את אשר החלו לעשות"⁴⁹ במתן תורה⁵⁰, דנוסף לקבלת התורה ("קיבלו") במתן תורה, הי' גם קיום ("קיימו") התורה; ובזה ניתוסף עוד יותר – ע"פ ההוראה והנתינת-כח משבת פרשת פרה.

ובפרט בשנת "תשמט ידך"⁵¹, שהקב"ה משמט את כל הענינים של חוב הזקוקים לשמיטה, ובסבר פנים יפות, עד שנשאר רק הענין דסבר פנים יפות.

ובהתאם לזה שאין מפסיקין בין פרשת פרה ופרשת החודש⁵² – יהי רצון שתכפ ומיד ממש (עוד לפני ראש חודש ניסן, ואף בלי שהיית זמן של שבעה או ששה ימים עד לשבת הבאה) יהי' הגילוי דניסן, מלשון ניסי ניסים⁵³, ובעיקר – נס הכי פשוט ועיקרי – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ומתוך שמחה וטוב לבב.
[אחרי שיחה זו ניגנו ניגון שמחה].

– שיחה ב' –

ה. נתבאר לעיל ענינה המיוחד של פרשת פרה אדומה, שבעבודתה מתבטאת כללות עבודת בני ישראל – "זאת חוקת התורה", ב' התנועות שצריכות להיות בעבודת ישראל – תנועת העלי' (אש) ותנועת הירידה (מים).

ומטעם זה – הניחו האפר של כל פרה "לעדת בני ישראל למשמרת" לכל הדורות הבאים, ומאפר זה השתמשו בכל הפרות שלאחרי זה, עד לפרה העשירית שיעשה המלך המשיח, שלהיותו ענין כללי בעבודת האדם – לכן מודגשת בו במיוחד אחדותם של ישראל, במשך כל הדורות, עד למציאות אחת.

ונמצא, שבאפר הפרה שהי' למשמרת ישנם ב' ענינים:

א) שהעבודה ד"זאת חוקת התורה" (מעשה הפרה) בכל דור צריכה להיות באופן שיהי' המשך מזה בדורות שלאחרי זה;

ב) שבעבודה ד"זאת חוקת התורה" בכל דור צריך להיות ניכר ההמשך וההשפעה מהדורות שלפני זה.

ו. והענין בעבודת האדם:

בעבודת כאו"א מבני ישראל – המתבטאת בפרה אדומה ("זאת חוקת התורה") – יש וצריכים להיות ב' ענינים: ההמשך לדורות הבאים, והצטרפותו לדורות הקודמים – דוגמת אפר הפרה שצריך להיות "למשמרת":

הערה 103. שם ע' 630. ובכ"מ.

52) ירושלמי מגילה פ"ג ה"ה.

53) ראה ברכות נו, רע"א ובפרש"י וחדא"ג

מהרש"א.

48) אסתר ט, כז.

49) שם, כג.

50) שבת פח, א.

51) פ' ראה טו, ג. ראה סה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 610

כל דור, מלבד העבודה שבאותו דור פרטי, צריך להיות גם הכנה "למשמרת" להדורות שלאחריו. ועד"ז בעבודת כאו"א – שצריכה להיות באופן ד"למשמרת", היינו, שמעבודתו תהי' פעולה נמשכת לא רק בדורו כי אם גם על דורות שלאחריו, ולא רק שרישומו ניכר, אלא עוד זאת – שענין זה עצמו פועל בפשטות בדורות שלאחריו.

וענין זה פועל תוספת עידוד וחיזוק וזירוז גם בעבודתו בקיום כל התורה ומצוותי' במשך זמן הגלות, כשהוא יודע שממעשיו ועבודתו בקיום מצוה אחת יהי' המשך בקיום התורה ומצוות – לא רק בזמן הזה, אלא גם בכל הדורות הבאים אחריו.

ועד"ז לאידך גיסא – שעבודתו של דור זה באה בהמשך לדורות הקודמים, היינו שהכח לעבודת כל אחד היא לא בזכות עצמו, אלא עבודתו צריכה להיות באופן שמצטרף לעבודת כל הדורות שלפני זה – הוריו וזקניו וכו', שזוכר שיש לו אבא ואמא, סבא וסבא-רבא ("אז ער האט אַ טאַטע און אַ מאַמע, אַ זיידע און אַן עלטער זיידע") וכו',

[עד להסבות ("זיידעס") הראשונים, שהם האבות של כאו"א מבני ישראל, ועבודתם ופעולתם צריכה להיות בכאו"א בשוה (משא"כ השבטים)⁵⁴ – אברהם יצחק ויעקב, שהיו בבחי' אפר, וכמ"ש⁵⁵ "ואנכי עפר ואפר". וכמו שאומר כל אחד בכל יום בתפילה – "אלקינו ואלקי אבותינו אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב", היינו שכל יהודי מקבל את הכח לעבודתו מהאבות – "אלקי אבותינו", אבל ביחד עם זה צריכה להיות העבודה שלו – "אלקינו", היינו שזהו "אלקינו" בחיינו בדור זה],

שהרי בעבודתם הכשירו את האויר ונתנו כח להעבודה בדורות הבאים. ובפשטות – שבני הדור הקודם חניכו את הדור הזה, ונתנו את הכחות והאפשרויות להמשיך ללמוד תורה ולקיים מצוות (כולל – "בכל דרכיך דעהו").

ז. ועבודה זו של כל דור "למשמרת" לדורות הבאים, וכן זה שכל דור הוא המשך להדורות שלפניו – כוללת את כל הדורות כולם, מדורו של משה (שבו הקריבו את הפרה הראשונה) עד לדרא דעקבתא דמשיחא, ודורו של משיח – שבו יקריבו את הפרה העשירית, כפסק דין הרמב"ם הנ"ל בנוגע לכל הפרות שעשו במשך הדורות, ומסיים "והעשירית יעשה המלך המשיח".

[וכן זוכים להשלימות דעשרה בכל העינים – פרה העשירית, ושירה העשירית⁵⁶, ועוד⁵⁷. ולהעיר, שמספר זה מורה על שלימות בקדושה – "העשירי יהי' קודש"⁵⁸; והא

(57) ראה במדב"ר פ"ב, יא (מנין העשירי). ערכין יג, ב (כינור של עשרה נימין).
(58) ל' הכתוב – בחוקותי כז, לב. וראה בכורות נח, ב. זח"ב רעא, א. בחיי ר"פ תרומה.

(54) תו"א ר"פ וארא.
(55) וירא יח, כז. וראה סוטה יז, א.
(56) מכילתא בשלח טו, א.

דמצינו מספר עשרה גם בלעז"ז – הוא רק בשביל ענין הבחירה⁵⁹, "נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת גוי"⁶⁰].

והיינו, שמלבד ההמשך של כל דור לדורות הקודמים, הרי הוא גם "למשמרת" לימות המשיח; ועד"ז לאידך, שימות המשיח הם המשך להעבודה בדורות שלפני זה – כדאיאת בתניא⁶¹ שתכלית זה של ימות המשיח תלוי במעשינו ועבודתנו במשך כל הדורות.

ובמיוחד – העבודה בדרא דעקבתא דמשיחא, שגם העבודה בדור משה (כולל אפר הפרה שעשה משה) הוא "למשמרת" לדורנו זה – דלמרות זה שהוא עקבתא דמשיחא, ו"אכשור דרא" בתמי⁶² וכו', הרי ידוע מ"ש בדא"ח⁶³ על מש"נ⁶⁴ "והאיש משה עניו מאוד גוי", דקאי במיוחד על זמן עקבתא דמשיחא, שרבים בו המניעות ועיכובים על קיום התורה ומצוותי, והנסיגות אז גדולים ביותר, ואעפ"כ עומדים בני ישראל נגד כל הנסיגות ומקיימים את התורה ומצוות, ומתוך שמחה, שלכן, הרי דוקא דור זה נעשה ההכנה לדור הגאולה שבאה תיכף ומיד ממש.

והעבודה בדור זה צריכה להיות "למשמרת", באופן שנרגשת בזה גם ההכנה לביאת המשיח, ועד שנוסף להאמונה בביאת המשיח, צריך להיות גם "מחכה לביאתו", כפסק דין הרמב"ם הידוע⁶⁵, ובלשון הידוע⁶⁶ – באמירה או במחשבה⁶⁷ – "אחכה לו בכל יום שיבוא", כולל גם ע"י לימוד עניני והלכות התורה השייכים לזמן הגאולה ובנין בית המקדש [וכמדובר כמה פעמים⁶⁸ שאין זה סתירה לכך שמשיח בא בהיסח הדעת – כי זהו ענין אחר בדעת וכו', כפי שביאר כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו].

שהרי, אמונה בפני עצמה יכולה להיות באופן מקיף, ע"ד "גנבא אפום מחתרתא רחמנא קריא"⁶⁹, ולכך צריך להיות "מחכה לביאתו", שמחכה בפשטות (באופן שזה חודר בפנימיותו) לביאת המשיח, כמו לדבר שנוגע לו ממש [וע"ד הנ"ל (ס"ו): לא מספיק שיהי' אצלו בבחי' "אלקי אבותינו", שאז זה מקיף בלבד, אלא צריך להיות באופן ד"אלקינו", שזה דבר שלו ממש].

עיקר ה"ב מי"ג העיקרים (פיה"מ להרמב"ם סנהדרין הקדמה לפרק חלק).

(67) ראה אגרות קודש אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ח"י"ב ס"ע יח"ט. וראה גם שיחת י"ב תמוז תשד"מ (שיחות קודש ח"ד ס"ע 2636; התוועדויות ח"ד ע' 2188).

(68) ראה שיחת ש"פ מטו"מ תשי"ג (שיחות קודש (ברוקלין, תש"ס) ע' 328). לקו"ש ח"י ע' 172. סד"ה בורא ניב שפתיים תשמ"ח (סה"מ עשי"ת-יהי"כ"פ ע' רכב). ועוד.

(69) ברכות סג, א (לפי גירסת הע"י). ראה סה"מ תרפ"ז ע' ק. ובכ"מ.

(59) ראה סה"מ תרנ"ו ס"ע שיט בשוה"ג.

(60) נצבים ל, טו.

(61) רפ"ז.

(62) יבמות לט, ב ובפרש"י. חולין צג, ב ובפרש"י.

(63) ראה תו"א שמות נב, ב. תו"ח שמות סד, ב.

סה"מ עטר"ת ע' תסד. תרפ"ה ע' קיב. תרפ"ט ס"ע 215-6 (קונטרסים ח"א נג, ב). תרצ"ז ס"ע 298-9 (תשי" ע' 237). תרח"ץ ע' קע. סד"ה והאיש משה תרח"ץ (קה"ת, תשנ"ג). סה"מ תש"ב ע' 13.

(64) בהעלותך יב, ג.

(65) ה' מלכים פ"א ה"א.

(66) נוסח "אני מאמין" הנדפס בסידורים – ע"פ

ויש לומר, שגם הענין ד"ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"⁷⁰ ע"י הקב"ה⁷¹ בא ע"י ההכנה דעבודת בני ישראל (ולא באופן ד"נהמא דכיסופא"⁷²) – עי"ז שישנה אחדות בין בני ישראל.

ח. ההוראה מזה:

כללות עבודת האדם (שזהו ענין דפרה אדומה, "זאת חוקת התורה"), הן בעצמו והן בהשפעה על הזולת (גם מי שהוא בבחי' "טמא מת" ברוחניות), והן ברצוא (אש) והן בשוב (מים) – צריך להיות לא רק באופן שיפעל על עצמו ועל הדור שלו ו"שמח בחלקו"⁷³, אלא באופן ד"למשמרת לדורות", שעבודתו בהיה היא באופן שזה יפעל גם על הדורות הבאים אחריו, שגם הם יקיימו תורה ומצוות, וגם באופן שהוא מצטרף להעבודה בדורות שלפני זה, שבכחם הכשירו את האויר לעשות את העבודה עכשיו.

ט. ויש לקשר זה עם פרש"י ריש פרשתנו⁷⁴ – "אינן צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות, אמר ר' שמעון ביותר צריך הכתוב לזרוז במקום שיש בו חסרון כיס", היינו שהעבודה צריכה להיות בזריזות, ולא עוד, אלא – "מיד ולדורות", שגם הזריזות "מיד" צריכה להיות באופן של זריזות "לדורות" (לשון רבים), ע"ד "למשמרת" כנ"ל.

וממשיך – שישנו זירוז מיוחד, להיותו קשור ב"חסרון כיס", שהרי הכוונה היא שתהי' עבודת האדם, ולא "נהמא דכיסופא" ("חינם"). ומקדים את שם בעל המאמר – ר' שמעון, שהרי "כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק"⁷⁵, שבשעת הדחק, כשיש חסרון כיס – אפשר לסמוך על ר' שמעון.

ומזה באים ל'ויהי ביום השמיני"⁷⁶, ש"אותו היום נטל עשר עטרות"⁷⁷, שבא ע"י ההכנה דז' ימי המילואים, ומזה נעשה "יום השמיני" עם העשר עטרות שבו, דוגמת פרה העשירית. ותיכף ומיד בא משיח ולובש את עטרתו⁷⁸ כו'. וכל זה ע"י הקדמת הפצת המעיינות חוצה, שהוא – כפתגם אדמו"ר הזקן⁷⁹ – האבן הטוב שלוקחים מכתר המלך (עטרה) לבנו כו'.

[אחרי שיחה זו ניגנו ניגון שמחה].

(75) ברכות ט, א. ויש"נ.

(76) ר"פ שמיני (ט, א).

(77) שבת פז, סע"ב. פרש"י עה"פ.

(78) ראה תנחומא וארא ח. שמור"ר פ"ח, א. מדרש

תהלים מזמור כא.

(79) "התמים" ח"ב ע' מט [עב, א]. אגרות-קודש

אדמו"ר מהור"צ ח"ג ע' שכו ואילך. ועוד.

(70) ישע"י כז, יב.

(71) ראה פרש"י נצבים ל, ג.

(72) ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. לקו"ת צו ז, ריש ע"ד.

(73) אבות פ"ד מ"א.

(74) ו, ב (מתו"כ עה"פ).

— שיחה ג' —

י. בנוגע לפרה אדומה מצינו ש"כל מעשי' בחוץ"⁸⁰, וביחד עם זה הרי "חטאת קרי' רחמנא"⁸¹, ועבודתה צריכה להיות "אל נוכח פני אוהל מועד"⁸² ("מתכוין ורואה פתחו של היכל"⁸³).

וביאור הענין בעבודת האדם:

כל יהודי הוא בדוגמת פרה אדומה, שענינו – להקריב את עצמו לה', ובאופן של "אדומה", המורה על חיות וחמימות (כולל גם הפיכת החיות והמרץ דנפש הבהמית לקדושה), שהרי בכל יהודי ישנה נפש האלקית, "חלק אלוהה ממעל ממש"⁸⁴, "חלק ה' עמו"⁸⁵, שעליו נאמר⁸⁶ "ה' אלקיך אש אוכלה".

אבל "כל מעשי' בחוץ" – שהרי עבודתו ("מעשי'") של יהודי בזמן הזה הוא "בחוץ", חוץ במקום – מחוץ למקום הקדושה (בית המקדש), וחוץ בזמן – בזמן הגלות.

אבל בכל זאת, הרי "חטאת קרי' רחמנא" – שישנה נתינת כח מיוחדת מלמעלה ("קרי' רחמנא") שעבודתו תהי' כמו קרבן חטאת, המכפר על השגגות. שהרי ענין של "מזיד" אינו שייך כלל ליהודי, כפסק דין הרמב"ם⁸⁷ שיהודי אינו רוצה לעשות היפך התורה, אלא "יצרו הוא שתקפו", ובמילא הוא שוגג.

ואף שכל מעשי' בחוץ, צריך להיות "אל נוכח (פתחו) פני אוהל מועד" – שהעבודה צריכה להיות באופן שמביטים ("אז מ'קוקט") על בית המקדש השלישי, שבנוי ומשוכלל למעלה, ותיכף ומיד ממש אפשר לירד ויתגלה למטה⁸⁸.

[והרי כל הפתחים פתוחים בינתיים. ואפילו אם פתח ההיכל (או קופסא) סגור – הרי נוסף לכך שהידיעה אודות מה שיש בתוכו (גם בהיותו סגור) פועלת פעולתה, ועד שכל הגילויים והארורות בוקעים ומאירים משם בעבודתו (דוגמת אבנים טובות ומרגליות הנמצאים בתוך הקופסא ומאירים גם מחוצה לה, וכיו"ב) – הנה נותנים לכאור"א מישראל את המפתח שיוכל לפתחו⁸⁹; ועאכו"כ כאשר זה פתוח מצד עצמו].

ובפרט ע"י ה"מקדש מעט"⁹⁰ (שנמצא גם בזמן הגלות), וגם המקדש שבכאור"א מבני ישראל, האנשים והנשים והטף, שעושה מביתו ומכל עניניו מקדש לה', שעליו נאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"⁹¹, בתוך כאור"א⁹².

(80) זבחים כ, ב. רמב"ם הל' פרה אדומה פ"ד הט"ו.
 (81) חולין יא, סע"א.
 (82) חוקת שם, ד.
 (83) פרש"י עה"פ.
 (84) תניא רפ"ב.
 (85) האזינו לב, ט.
 (86) ואתחנן ד, כד.
 (87) הל' גירושין פ"ב ה"ב.
 (88) ראה פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.
 (89) ראה לקו"ת דברים א, ב. סה"מ תרל"ג ח"א ס"ע רמד. וש"נ.
 (90) יחזקאל יא, טז. מגילה כט, א.
 (91) תרומה כה, ח.
 (92) ראה ראשית חכמה שער האהבה פ"ו קרוב לתחלתו (ד"ה ושני פסוקים). אלשיך תרומה שם. של"ה סט, א, רא, א. שכה, ב. שכו, ב.

וענין זה הוא בכחו וביכלתו של כאו"א מישראל – לא רק צדיק, אלא גם בינוני, שמדתו מדת כל אדם⁹³, ואפילו זה שלמטה מדרגת בינוני כו'.

וכמדובר כמה פעמים⁹⁴ – ובשבת פרשת פרה זו יש להוסיף בזה (ולא רק לחזור על הדברים שנאמרו כמה פעמים) – שכל יהודי, גם ילדי ישראל⁹⁵, יעשו מחדרם ומחפציהם ומכל עניניהם – משכן ומקדש לה', שעליו אמר ה' "ושכנתי בתוכם". ובפשטות – שמיד כשניעור משנתו אומר "מודה אני כו"⁹⁶, ועד"ז בכל היום ובכל פרטי חייו, ולדוגמא – כשרוצה לשתות כוס מים, הרי מיד מקשר את זה עם הקב"ה שברא את המים, ואומר "שהכל נהי' בדברו".

ובהדגשה בפרשת פרה – שהעבודה צריכה להיות "אל נוכח פני אוהל מועד", כולל במקדש הפרטי שלו.

יא. ובהמשך לזה, יש להזכיר בנוגע לבניית בתים – "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתי תורה, תפילה וצדקה וכו'.

ובהתאם לזה – עכשיו הוא הזמן המתאים שכל אלו שהגישו קנקני משקה עבור מסיבות והתוועדויות בקשר עם ענינים אלו, ושאר פעולות בעניני הפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה, יעלו למעלה ויסבירו במה המדובר (ויצטרפו לכל אלו שבנו בנינים, או אוחזים באמצע הבני'), ויזמינו את כל המסובים להשתתף במסיבות והתוועדויות אלו.

ויהי רצון, שאצלם ואצל כאו"א מאיתנו ואצל כל א' מכלל ישראל יהי' "ויהי ביום השמיני", ו"אותו היום נטל עשר עטרות" – עוד לפני ראש חודש ניסן, עוד בתחילת השבוע דפרשת שמיני (המתחיל בתפילת מנחה דשבת זו, שאז הולכים לקרוא את התחלת פרשת שמיני, והולך ונמשך במשך השבוע).

והולכים כולנו, עם כל הבנינים, והבתי-כנסיות ובתי מדרשות⁹⁷, כולל – בית הכנסת זה של נשיא דורנו (שהי' גם בית המדרש ובית מעשים טובים שלו) במשך עשר שנים ("העשירי יהי' קודש") – לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, ולהר הקודש, ובית המקדש השלישי (הבנוי ומשוכלל למעלה) יורד למטה, ומקריבים שם את כל הקרבנות, כלשון הכתוב בפרשתנו⁹⁸ "זאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת וגו'", כולל

93 תניא רפי"ד.

94 ראה שיחת ש"פ נח תשמ"ז (לקו"ש חכ"ה ע' 306). ובכ"מ.

95 ראה קונטרס משיחת ש"פ משפטים תשמ"ז (ע"ד ההשתדלות שכל ילדי ישראל שי' יעשו בית תורה, תפלה וגמ"ח). ובכ"מ – נסמנו בדברי משיח תשנ"ב ח"א ע' 185 הערה 42.

96 סדר היום בתחילתו. שו"ע אדה"ז או"ח מהדור"ק

ס"א ס"ה. מהדור"ב שם ס"ו. סידור אדה"ז בתחילתו.

97 ראה מגילה כט, א. וראה בארוכה קונטרס בענין

מקדש מעט זה בית רבינו שבבבל ס"ג (סה"ש תשנ"ב

ח"ב ס"ע 466) ואילך.

98 ז, לו.

גם פרטי הקרבנות דחנוכת בית המקדש השלישי (שביניהם יש גם קרבנות חטאת), כמבואר בנבואת יחזקאל⁹⁹.

וכל זה – "ביום צוותו" (כהמשך הכתוב בפרשתנו¹⁰⁰), ביום זה ממש, יום השבת פרשת פרה דשנת תשמ"ט. החל מהקרבנות המותרים ביום השבת, ואדרבה – שמחוייבים להקריבם, החל מקרבן התמיד ("תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם"¹⁰¹). ו"לא עיכבן כהרף עין"¹⁰², תיכף ומיד ממש – בזמן "רעוא דרעוין"¹⁰³ דשבת זו, למטה מעשרה טפחים – בפשטות.

[אחרי חלוקת המשקה התחיל לנגן "והריקותי לכם ברכה". אח"כ הורה לש"ץ שי' לנגן "יהי רצון . . שיבנה ביהמ"ק". אח"כ סימן לו לנגן, וניגן "אך צדיקים". אח"כ התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "ניעט ניעט ניקאווא". אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה. אח"כ ניגנו "שישו ושמחו בשמחת הגאולה".

ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:40].

102) ראה מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

103) זח"ב פח, סע"ב.

99) מה, טז ואילך.

100) ז, לח.

101) נוסח תפלת מוסף.

יומן

• יום שבת קודש פ' צו,

פ' פרה, ח"י אדר שני •

כ"ק אדמו"ר שליט"א ירד להתוועדות בשעה 1:30. הקהל ניגן, אך כ"ק אדמו"ר שליט"א לא עודד. לפני שהתיישב במקומו הי' צריך להטות גופו הק' כדי לעבור מרוב הדוחק שבקהל.

אחרי שבירך על היין ניגנו "אוהב ה' שערי ציון".

את שיחה א' פתח בהמשך לשיחת פורים (אחרי מנחה), באומרו שפלפלו מה היתה כוונתו בנוגע לחידוש דפרשת זכור, וביאר זאת. אח"כ דיבר אודות

ההוראה מפרשת פרה בענין אהבת ישראל, ובפעולה בשני ההפכים דאש ומים. בין הדברים הזכיר את שנת הארבעים.

אחרי שיחה זו ניגנו ניגון שמח, וכ"ק אדמו"ר שליט"א מחא כפיו הק', ובאמצע סימן למחיאית כפים. [כרגיל, זה מתחיל מאיזה ילד או ילדה שמוחא כפים].

באמצע רמז כ"ק אדמו"ר שליט"א לראש ישיבה של צאנז-קלויזנבורג (שישב בין הזקנים) לומר "לחיים" על כוס גדולה וחיך לעברו, ואח"כ ניגש הנ"ל ודיבר עם כ"ק אדמו"ר שליט"א לכמה דקות (באמצע נראה שכ"ק אדמו"ר שליט"א חיך כמה פעמים).

1) ביומן א' התמימים הסתפק אם שרו "שישו ושמחו" או "ויהי בימי אשורוש".

מרדכי שי' ליפסקר מחולון מזג פעמיים מהבקבוק ואמר: "לחיים ולברכה". גם לשני המקבלים האחרונים מזג מגביעו.

אח"כ החל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "והריקותי לכם ברכה", והניף את ידו השמאלית הק' כמה פעמים בחוזק.

כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה לחזן ר' משה שי' טלישבסקי לנגן "יהי רצון . . שיבנה ביהמ"ק", ושתה פעמיים מהגביע.

אח"כ רמז לחזן שוב לנגן, והנ"ל החל לנגן "אך צדיקים" (כשבוע שעבר). אך נראה שלא לזה התכוון כ"ק אדמו"ר שליט"א, ואח"כ החל לנגן בעצמו "ניעט ניעט ניקאָוּאָ".

בא' הניגונים היתה ילדה שאמרה "לחיים" ולא גמרה לשתות את הכוס, וכ"ק אדמו"ר שליט"א הורה לה שתגמור.

אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:40 לערך.

אחרי שבירך ברכה אחרונה החלו לנגן "שישו ושמחו בשמחת הגאולה", וכשנעמד כ"ק אדמו"ר שליט"א על מקומו לומר "קרבות", עודד בידו השמאלית הק' פעם אחת בחוזק על הסטנדר.

בשיחה ב' המשיך לבאר את ההוראה מפרה אדומה שהיו מערבים מאפר כל הפרות – שבכל ענין צ"ל המשך לדורות שלפני זה והכנה לדורות הבאים.

בהמשך דיבר על הציפי' לביאת המשיח – שצ"ל "מחכה לביאתו" ולא באופן דאמונה בלבד, ובסיום השיחה דיבר אודות פרש"י ר"פ צו "זירוז מיד ולדורות . . במקום שיש בו חסרון כיס".

אחרי שיחה זו ניגנו ניגון שמח, וכ"ק אדמו"ר שליט"א מחא כפים כמה פעמים (וברצף).

גם בשיחה ג' לימד הוראה מפרה אדומה – שנעשית בחוץ, אבל "אל נוכח פני אוהל מועד", היינו שגם בעבודה בגלות ("בחוץ") צריך להביט אל בית המקדש השלישי. בין הדברים הזכיר שכל אחד יכול להיות בינוני, ודיבר על ההוראה שכל אחד וכל ילד יעשה מביתו וחדרו "מקדש מעט".

בסיום השיחה הזכיר אודות חלוקת המשקה, והתבטא באומרו שהמקבלים יעלו למעלה (ביטוי שלא נשמע הרבה זמן).

אחרי שיחה זו התקיימה חלוקת המשקה. לשלושת המקבלים הראשונים מזג כ"ק אדמו"ר שליט"א מתוך הגביע שלו (והורה לריל"ג למלאותו). לר'

ר"ד מחלוקת הדולרים

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "זאָל זיין בשורות טובות", ונתן לר' בנימין קליגר דולר נוסף באומרו: "דאָס וועט איר אָפגעבן אויף צדקה פאַר די מוסדות אין

יום ראשון, י"ט אדר שני

• הריל"ג הציג את ר' בנימין שי' קליגר ממוסדות קלויזנבורג בנתני', והלה הציג את ממלא מקום ראש עיריית נתני', המסייע למוסדות חב"ד שם.

(1) = "שיהיו בשו"ט".

הנ"ל אמר שאת "חנוכת הבית" על הבנין החדש של חב"ד בנתני' יעשו אי"ה עוד לפני ראש השנה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך): "נאך פאר ראש השנה? איך זע איר זיינט צופרידן דערפון... ביז פאר ראש השנה איז נאך העכער זעקס חדשים!..."⁶.

הנ"ל אמר שעכשיו סיימו חצי מהבנין, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך): "בכל אופן, גיט זיי איבער אז איך האב געזאגט אז איר זיינט צופרידן ביז פאר ראש השנה; איך וועל זיין צופרידן אויב ס'וועט זיין פאר חמישה עשר באב. חמישה עשר באב דארפן זיין אלע ענינים, מיט אלע גוטע זאכן".

הנ"ל: הם עובדים מאוד חזק, זהו הבנין הראשון של חב"ד בנתני'.

כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך): "אויב איר זיינט אויף זיי מלמד זכות, וועל איך אויך זיין צופרידן, אָבער זיי זאָלן ניט זיין 'שמח בחלקו'... זאָל זיין הצלחה רבה".⁸

הנ"ל ביקש ברכה להצלחה, ור' בנימין קליגר אמר שוב שהנ"ל הוא ממלא מקום ראש העיר, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "זאָל זיין אַ ברכה והצלחה, און זאָל זיין אַ עיר ואם בישראל. בשעת מ'זאָגט 'אם' איז דאָך דאָס מוסיף אויף 'עיר', דאָס הייסט אַז זי ווערט אַ 'מוטער' פון נאָך אַ שטאָט, ממנה יראו

נתני'. איר לעבט דאָך אין נתני'?"².

הנ"ל השיב בחיוב, וממלא מקום ראש העיר אמר שבא בשליחות מוסדות חב"ד בנתני'.

כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לו דולר באומרו: "יע, דאָס איז – אַ שליחות דאָרף זיין פאָרבונדן מיט אַ דבר גשמי, אַזוי שטייט – אפילו אַז אַ נבואה, גלייך איז מען דאָס פאָרבינדן מיט אַ דבר גשמי"³, ואחז שוב בדולר באומרו: "במילא דאָס איז אַ דבר גשמי"⁴.

הנ"ל אמר שאת הגשמיות יקבלו מהעירי', ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אָבער בשעת איך וועל ווילן געבן אַ צדקה, דאָרף איך זען, אַ קוק טאָן, ווי שטייט אין תנ"ך ווי מ'דאָרף דאָס טאָן. שטייט אין תנ"ך אַז מ'גיט אַ ברכה, איז דאָך מ'פאָרבינדט דאָס מיט אַ דבר גשמי. וואָס דער עירי' וועט איר געבן – איז זייער ענין; וואָס איך גיב אַ ברכה, איז שטייט בנוגע אפילו צו נבואות, אַז מ'פאָרבינדט דאָס מיט אַ דבר גשמי, איז אַ זיכערע זאָך אַז דאָס וועט אַראַפקומען, דערפאָר וואָס ס'האָט זיך שוין אָנגעהויבן דורך דעם דבר גשמי"⁵.

(2) = "זה תתן לצדקה בשביל המוסדות בנתני'. אתה הרי גר בנתני'?"

(3) = "כן, זהו – שליחות צריכה להיות קשורה עם דבר גשמי, כך כתוב – שאפילו נבואה, מיד מקשרים את זה עם דבר גשמי".

(4) = "במילא זהו דבר גשמי".

(5) = "אבל כאשר אני ארצה לתת צדקה, אני צריך לראות, להביט, איך כתוב בתנ"ך כיצד צריכים לעשות זאת. כתוב בתנ"ך שכשנותנים ברכה, הרי מקשרים את זה עם דבר גשמי. מה שהעירי' תתן לך – זהו ענין; מה שאני נותן ברכה, הנה כתוב אפילו בנוגע לנבואות, שכשקשרים את זה עם דבר גשמי, דבר ודאי הוא שזה יומשך ויבוא, להיות שזה כבר התחיל ע"י הדבר גשמי".

(6) = "עוד לפני ר"ה? אני רואה שאתה מרוצה מזה... [אבל] עד לפני ר"ה הוא למעלה משה חדשים!..."

(7) = "בכל אופן, מסור להם שאמרת שאתה מרוצה עד לפני ר"ה; [אבל] אני אהי' מרוצה אם זה יהי' לפני חמישה עשר באב. בחמישה עשר באב צריכים להיות כל הענינים, עם כל הדברים הטובים".

(8) = "אם אתה מלמד עליהם זכות, אהי' ג"כ מרוצה, אבל שהם לא יהיו 'שמח בחלקו'... שתהי' הצלחה רבה".

יומיים וחצי ללא הכרה, ובניסי ניסים חזר לבוריו תוך זמן קצר, וכ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לו דולר נוסף באומרו: "זאלסט האָבן אַ רפואה שלימה, און זיין אַ גרויסער חסיד, און אַ גרויסער למדן, און אַ גרויסער ירא שמים!"¹¹.

הנ"ל אמר שיום הולדתו ביום חמישי, וכ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לו דולר שלישי באומרו: "דאָס אָפּגעבן אויף צדקה אין יום הולדת"¹².

לאביו של הנ"ל ר' פינחס שי' קארף איחל: "איר זאלט באַקומען אַ סאַך נחת פון אַלע קינדער"¹³.

(11) = "שתהי' לך רפוי"ש, ולהיות חסיד גדול, ולמדן גדול, וירא שמים גדול!"

(12) = "זה לתת לצדקה ביום הולדת".

(13) = "שתקבל נחת רב מכל הילדים".

וכן יעשו. במילא דארף מען זען אַז זיי זאָלן טאָן אַזוי פיל, אַז מ'זאל מכריח זיין דעם אַרום אַז זיי זאָלן אויכעט טאָן נאָך מערער, 'מתלמידי יותר מכולם'. און זאָל זיין אַ כשר'ן פריילעכען פסח"⁹, ונתן לו דולר נוסף באומרו: "און דאָס וועט איר אָפּגעבן אַ ברכה והצלחה פאַר גאַנץ ארץ ישראל"¹⁰.

• הריל"ג הציג את הילד פתחי' שי' קארף (שניזק מאוד משאיפת עשן בעת שריפה ל"ע שהיתה בביתו בפורים, והי'

(9) = "שתהי' ברכה והצלחה, ושתהי' עיר ואם בישראל. כאשר אומרים 'אם' הרי זה מוסיף על 'עיר', זאת אומרת שהיא נעשית 'אם' של עוד עיר, ממנה יראו וכן יעשו. במילא צריכים לדאוג שהם יעשו כ"כ הרבה, שיכריחו את הסביבה שהם ג"כ יעשו עוד יותר, 'מתלמידי יותר מכולם'. ושהי' פסח כשר ושמח".

(10) = "וזה תתן [ל] ברכה והצלחה לכל א"י".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"י

יה"ר שיראה רוב נחת מתלמידיו,

חסידיו ושלוחיו ומכלל ישראל

ותיכף ומי"ד ממ"ש נראה בעיני בשר

בקיום נבואתו העיקרית – בשורת הגאולה –

"לאלתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא"

ובעגלא דידן יתגלה לעין כל

ויוליכנו קוממיות לארצנו הק'

ויבנה ביהמ"ק במקומו ויקבץ נחדי ישראל

בגאולה האמיתית והשלימה

נאו מי"ד ממ"ש ממש!

לזכות

חיילי בית דוד

תלמידי התמימים השוהים

ב-770 – בית חיינו – בית משיח

להצלחה רבה ומופלה בכל עניניהם

מתוך הרחבה ומנוחת הנפש

לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ובפרט בהענין הכי עיקרי שהזמן גרמא

בקבלת פני משיח צדקנו – כ"ק אדמו"ר שליט"א

יחד עם כל בניי שליט"א בכל מושבותיהם

ותיכף ומי"ד ממ"ש, נאו!